

کنار ایده گذاشتیم. همیشه سعی می‌کنم قبل از ساخت، طرحی که داشتم پر و بال بگیرد.

چقدر در روز وقت تلف می‌کنید؟

نحوی: گاه خیلی و گاهی هم اصلاً. اما اگر فرصتی داشته باشم، خیلی فیلم می‌بینم. این به نظر بعضی‌ها وقت تلف کردن است، اما به نظر خودم نه.

بنی لوحی: تقریباً ۸-۷ ساعت فوتبال و بدنسازی هم اگر وقت تلف کردن باشد، تقریباً در برنامه هر روز هست. اما دوست دارم درس بخوانم. به نظرم همین دوست داشتنش هم کم مفید نیست!

فکر می‌کنید چرا آن شنبه‌ای که قرار است آدم به همه کارهایش برسد، در هیچ تقویمی نیست؟

نحوی: چون فازش نیست و چون همیشه اولویت‌های مهم‌تر پیش می‌آید.

بنی لوحی: به نظر من همیشه یک جایی یک ساز مخالف و یک اتفاق غیرقابل پیش‌بینی برای هر کاری هست.

تا حالا به جمله «بابا جان برو دنبال نون که خریزه آبه» فکر کرده‌اید؟ فیلم‌سازی از این زاویه هم دیدن دارد ها!

نحوی: من دنبال نان و آب فیلم‌سازی نبوده‌ام. اثرگذار بودن کار به خودی خود آن قدر لذت‌بخش است که قید نان و آب و شهرت‌ش را بزنم.

بنی لوحی: ای بابا! ما هنرمندیم کاسب که نیستیم!

واقعاً؟ تا حالا در شرایط بد کیف پول گم کرده‌اید؟ یعنی دوست دارم بدانم بیشترین بی‌پولی که کشیده‌اید، چند روز بوده است؟

نحوی: نه، من کیف پول گم نمی‌کنم. بی‌پولی بد هم نداشته‌ام، اما شده بعضی چیزها را دلم بخواهد داشته باشم و قدرت خریدش را پیدا نکنم. خب همه چیز هم که همیشه بر وفق مراد آدم نیست.

بنی لوحی: من بی‌پولی بد داشته‌ام، اما دوره‌اش که گذشته، تازه فهمیده‌ام بد هم نبوده است. آدم بی‌پول با برنامه‌تر می‌شود و حساب و کتاب و مدیریت خرج دستش می‌آید. جداً خیلی بد نیست!

ببینم ۱۰ سال بعد ماشین مدل بالای خودتان را با پول فیلم‌سازی می‌خرید یا تا آن موقع رفته‌اید سراغ شغل دوم.

نحوی: من مطمئن نیستم ۱۰ سال بعد ماشین

تولید مشترک

سید مهدی نحوی، دانش‌آموز رشته ریاضی در دوره پیش‌دانشگاهی، و سید علیرضا بنی لوحی، دانش‌آموز رشته نقشه‌کشی معماری، دو فیلم‌ساز جوان مصاحبه این شماره ما هستند که با همکاری هم فیلم «اثر» را ساخته و به جشنواره امسال تحویل داده‌اند. از قضا اثر آن‌ها جزو آثار برگزیده نیز بود و همین دلیلی شد تا به سراغ این دو دانش‌آموز اصفهانی برویم و بپرسیم ...

نحوی: نه، به هر حال فیلم‌ها به پیام نیاز دارند، اما قدرت بهتر عنوان کردن نصیحت‌های قدیمی را هم دارند.

اولین کاری که برای ساخت فیلم کردید، چه کاری بود؟

نحوی: ایده‌پردازی و بعد دیدن آثار مشترک و مرتبط با ایده و تحقیق و ...

بنی لوحی: برای من هم اسکلت ایده بوده است، اما تجربه‌های شخصی خودم را هم در

چرا تصمیم گرفتید فیلم بسازید؟

نحوی: به‌خاطر علاقه و اینکه به وسیله فیلم راحت‌تر می‌شد پیام را انتقال داد.

بنی لوحی: آن قدر فیلم خوب دیده بودم که خودبه‌خود طرفدار فیلم شدم و بعد افتادم در این مسیر!

به نظر شما این پیام دادن یک لغت‌سازی جدید برای همان مفهوم قدیمی نصیحت و شعار نیست؟

آن چنانی داشته باشم، اما مطمئنم اگر فیلم‌ساز هم نشوم، باز یک کار مرتبط با هنر انتخاب می‌کنم.

بنی لوحی: بعید نیست ۱۰ سال بعد مهندس معمار بشوم یا فوتبالیست یا طلافروش!

و بعد که پول دار شدی، پولت را خرج فیلم و هنر هم می‌کنی، هنرمند؟

بنی لوحی: نه خب. وقتی رفتم سراغ کاری، پولم را خرج همان کار می‌کنم تا همان جا پیشرفت کنم. مگر چند تا دست دارم؟

فکر کنید همین حالا جنگ شده است. دوربین بر می‌دارید یا تفنگ؟

نحوی: هر کاری را که بهتر بلد باشم، می‌کنم. اما اگر کاری از دستم برنیاید، برای بقا می‌جنگم.

بنی لوحی: به نظر من اول بقا مهم است بعد کاری که بلدم. آدم مرده فیلم نمی‌سازد!

به‌عنوان آخرین سؤال، به ساختن فیلم غیرممکن‌ترین موقعیتی که فکرش را هم نمی‌کنید در آن قرار بگیرید، فکر کنید.

الان دارید به کجا فکر می‌کنید؟

نحوی: کانون اصلاح و تربیت!

بنی لوحی: زندان!

بعد چرا پایتان به چنین جایی باز شده است؟

نحوی: احتمالاً غیر عمدی، وسط یک دعوا.

بنی لوحی: من تکذیب می‌کنم. حتی در خیال هم پای من به چنین جایی باز نمی‌شود. اصلاً دعوا نمی‌کنم، فیلم هم نمی‌سازم!

واقعیتش با چنین موقعیتی من هم از سؤال پشیمان شدم. اصلاً چطور است این دفعه مصاحبه را با یک پیام اخلاقی تمام کنیم؟

نحوی: بد نیست. پیام اخلاقی من این است: فیلم بسازید، دعوا نکنید.

بنی لوحی: من که می‌گویم فیلم نساختید هم دعوا نکنید!

سؤالات ترسیمی

از بچه‌ها خواستیم چیزی را که واقعاً در این لحظه دلشان می‌خواهد، برای ما بکشند به اضافه قیافه خودشان و موجودات خیالی و نقشه موفقیتشان. این‌ها نقاشی‌های سیدمهدی نحوی‌اند.

در حاشیه

از این فیلم‌سازان جوان خواستیم برای یک فیلم‌نامه، داستان یک قصه معروف قدیمی را تا جایی که می‌توانند عوض کنند. این قصه علیرضا بنی لوحی است: در داستان روباه و کلاغ، روباه را فقیر و ضعیف نشان می‌دادم و بعد از بحث کلاغ و روباه و در سکانس دوم، دوربین می‌رفت روی سنگ قبر روباه و نشان دادن ناراحتی کلاغ که از این به بعد هیچ داستانی از او در کتاب‌ها نمی‌ماند. بعد یک فلش‌بک می‌زدم و نشان می‌دادم کلاغ و روباه دارند پنیرشان را تقسیم می‌کنند. حالا چه کاری بود این همه سال دعوا کنند اصلاً؟

